

ראשי המועצה בחצור הגלילית, נסגרו למרות שלרוב התיקים הפליליים שעסקו בפרשות שחיתות, הונאה וגניבה, נתלוותה המלצה של ועדת החקירה, לפתוח בהליכי כים מישפטיים נגד הנאשמים. מסקנות ועדת החקירה הועברו עוד בסוף שנת 1975 לפרקליטות מחוז חיפה והצפון ולפרקליטות המדינה, שם הוחלט, לפני מספר חודשים, על סגירת התיקים.

שני תיקים מרכזיים בפרשה, אשר ההוראה על סגירתם הגיעה בזמן האחרון, יכולים להיות דוגמה מצוינת לדרך ניהולו של חצור הגלילית על-ידי ניהוליה, ולדרך טיפולו של משרד הפנים ומישרד המשפטים בניבחורים אלה.

בתיק פלילי 642/75 מפורטות העובדות האלה: יצחק זריהן, יו"ר מועצת חצור לשעבר, הגיש תלונה נגד היו"ר הנוכחי, אליהו כלפון. לדבריו, אישר כלפון, בהיותו יו"ר ועדת-מכרזים, מיכרז לעבודות נגרות בחצור בסכום העולה על 60 אלף לירות, לתושב מקומי — ויקטור שביט. לדיברי זריהן, אישר כלפון את המיכרז

כל מה שיצחק רצה לשמוע. אפילו את האמא שלו היה מוכר. אני מכיר את המצב הזה, וגם אני הייתי עושה כמותו". מסקנתו של פקד דב גנור, ראש לישכת החקירות במטה מרחב הגליל, היתה שבי תיק זה מסתמנת שלוש עבירות: ניסיון לזכות במיכרז במימרה; מסירת מידע בניינין מיכרז העומד להתפרסם לאדם שלא הוסמך, ומעילה באימון הציבור. שלוש העבירות האלה הן עבירות פליליות, אך בכך לא תמו פרשיות חצור. להלן פרטים המופיעים בתיק אחר — תיק פלילי 651/75.

רפאל אדרי, יושבראש ועדת-הביקורת של מועצת חצור, התלונן כי אליהו כלפון אישר מיכרז גינון לתושב המקום, דויד אוחנה, שהיה באותו זמן גם ידידו האישי. לדבריו, היה המיכרז לקוי מיסודו. המעטות לא היו סגורות ולא הוכנסו אל תיבת המיכרזים, אלא הובאו על-ידי כלי פון, אישית, כשהן פתוחות. כאשר ביקש חבר ועדת המיכרזים, אלברט מלול, להתריע על כך, נתן כלפון הוראה בלתי חוקית לרושם הפרטים, ישראל אדרי, שלא לרשום את דבריו. ויותר מכך: לדבריו של זריהן, סידר כלפון את כל מיכרזי הגינון שבחצור לטובת דויד אוחנה, כדי לקבל טובות הנאה. אוחנה עצמו, הזוכה במיכרזים, אישר את כל המימצאים האלה ואף הוסיף עליהם, לאחר שקיבל חסינות של עדי-מדינה.

ראש לישכת החקירות, פקד דב גנור, מצא שיש להעמיד את אליהו כלפון לדין על קשירת קשר לזכות במיכרז במימרה, ועל מסירת מידע על מיכרז העומד להתריע שני התיקים הללו ועוד רבים אחרים

יצחק זריהן שביתת-רעב לפני הפרקיט לישות זירו בכך את ההליכים. ופרקליט המדינה חתם על סגירת התיקים.

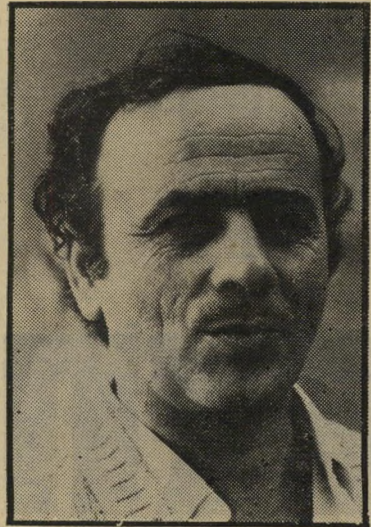
סולידאריות מפלגתית

עוד בתחילת '75, כאשר התריע יצחק זריהן בפני הממונה על המחוז הצפוני, על מעשים הגובלים בפלילים, נדהה הטיפול בדבר. כאשר הגיש את התפרטותו, כתוצאה מכך, דחה אותה הממונה. לדיברי זריהן, עשה זאת קניג משום ששניהם אנשי המפד"ל, ומשום שהממונה רצה שיו"ר המועצה בחצור הגלילית יהיה איש מפלגתו. סיבה נוספת, לדיברי זריהן, היא חששו של הממונה שמא ייודע ברבים מה שקורה בתדרים-חדרים בחצור הגלילית. כדי להשאיר את זריהן כיו"ר המועצה נשלח אליו המזכיר הכללי של המפד"ל, צבי ברנשטיין, לבקשו שימשיך בכוחותיו. בתמורה הובטח לזריהן כי חולית ביקורת תישלח כדי לבדוק את מעשיהם של חברי המועצה. בד בבד עם צעדים אלה זימן אותו הממונה על המחוז, ישראל קניג, כדי להזוירו מפניו של ח"כ המערך, יוסי שריד, שעבר באותה תקופה להתגורר בקריית שמונה. לדבריו של זריהן, איים קניג כי שריד עושה את הדבר הזה כדי להחזיר את המערך לשלטון בקריית שמונה ובחצור. קניג הסביר לזריהן כי הוא מטיל עליו שליחות מפלגתית שחר בתו לעמוד בה, אחרת יבולע לו.

למימוש האיום נשלח לחצור הגלילית קצין מחוז לתקציבים, אסעד אזיזה. הקצין

שבוע לאחר מכן נעצר החשוד הראשון בפרשיות השחיתות, יעקב לוי. שוב נסעו השניים אל יורם ארידור. הפעם — באמצע הלילה, כשהגיעו לביתו טענו בפניו כי עכשיו ברור שעומדים לעצור את כל צמרת המועצה בחצור. ארידור השיב להם שאינו יכול להשתתף ישירות במו"מ, שכן הוא יועץ מישפטי לכל העיירה. אבל הוא הבטיח להם את עזרתו. ואומנם, לאחר שיחת טלפון היפנה אותם אל בן-ציון קשת, שהיה אז סגן יו"ר הכנסת ויושב ראש הוועדה לענייני מישטרה. בסיועם הפגישה עם ח"כ הליכוד בן-ציון קשת נאמר שהוא יסע לעכו, מקום ריכוז חברי קינה, כדי לבדוק עם מפקד מרחב הגליל, ניצב-מישנה דויד פרנקו, מה אפשר לעשות למען השניים. כתב העולם הזה לא קיבל את תגובתו של יורם ארידור לטענות שהועלו נגדו משום נסיעתו של ארידור לחו"ל.

בשלהי שנת 1975 נעצרו כל אנשי המועצה הבכירים של חצור הגלילית. בין העצורים: אליהו כלפון, יו"ר המועצה;

אליהו כלפון, נגדו הועלו מרבית התלונות הפליליות. ואשר נעצר יחד עם שאר חברי המועצה. גם תיקים אלה נסגרו ללא סיבה סבירה.

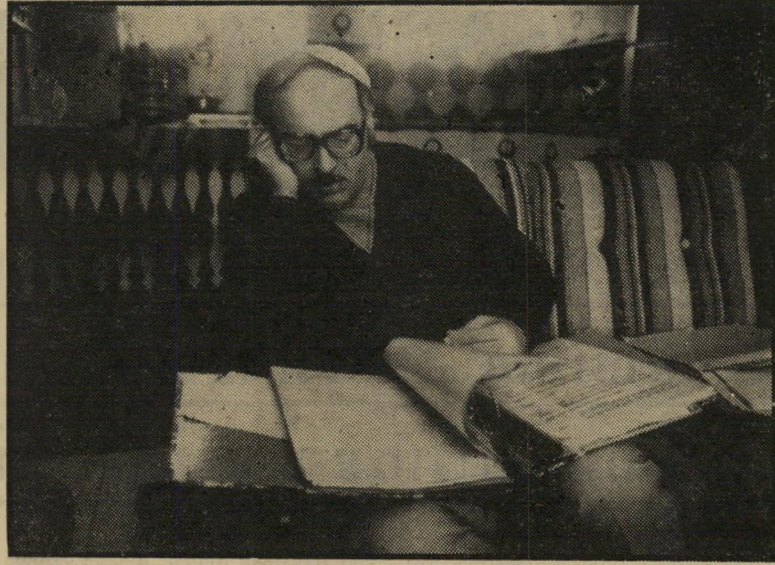
סמי בנוו, מנהל מחלקת הפיתוח; יצחק זריהן, יו"ר המועצה הקודם וחבר המועצה הנוכחית; טוביה אלבוגן, גיבור המועצה וכן חיים חדר, מנהל מחלקת החינוך. הנבחרים שהו במעצר משבוע עד שלושה שבועות.

בית-פגישות לצמרת

דו"ח על שיעור עבריינות הנוער בחצור, שנערך על-ידי מפקח אבירים ממחלקת החקירות של המטה הארצי, מל-מד שבחצור יש עלייה של 55% במיספר העבריינים הקטינים. הדו"ח מזוהר כי עקב עלייה תלולה זו יש סכנה שהעבריינות הנוגרת תפתח באותם ממדים. למרות מימצאים אלה וחרף העובדה כי העיירה מתמודדת עם בעיות חמורות, לא זימן הממונה על המחוז ועדה קרואה במקום ניבחר המועצה החשודים. גם הרי מימצאים הרבים שנפלו ליד החוקרים עם המעצרים וכתוצאה מהענקת חסינות של עדי-מדינה לשני קבלנים עצמאיים, דויד אוחנה ואברהם גבאי, לא שונתה החלטתו של הממונה על המחוז. ישראל קניג קבע כי אותם אנשים ימשיכו לנהל את המורעצה.

העובדה כי מתוך העדויות צצו ועלו פרשיות נוספות — כמו בית-פגישות לניבחרי העיירה, ניצול נשים עובדות לצרכים מיניים תוך הבטחת פיצוי מספיק המועצה, העלמות כספים בקנה-מידה גדול וזיוף מיסמכים — לא שנתה דבר: אותם אנשים ממשיכים לנהל את חיי העיירה והם אף מתכוונים לבחירות הקרובות. טבעי, איפוא, שבמצב דברים כזה נסגרו תיקי החקירה. למרות שהכילו חומר שיש בו כדי להצביע על עבירות פליליות שבוצעו על-ידי נבחרי הציבור.

רינו צורר כתבה ראשונה במידת החקירה על המתרחש בחצור הגלילית

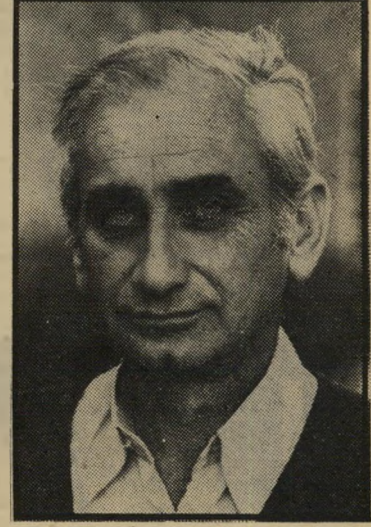

יצחק זריהן, מי שהיה בעבר יו"ר העיירה חצור. הוא האשים את חברי המועצה שלו והואשם על-ידם באותם מעשים. גם תיקי החקירה נגדו נסגרו ללא סיבה סבירה. יצחק זריהן הוא סופר סתם לעת מצוא וחבר המועצה הנוכחית.

הבודק הגיש דו"ח מימצאים שבו החשיד גם את יצחק זריהן במעשים פליליים שניעשו בתוך המועצה: בעקבות מימצאים אלה נראה היה כי כל אנשיה הבכירים של מועצת חצור חשודים בפלילים. אלא שישראל קניג לא פיזר את המועצה. הוא לא זימן ועדה קרואה, כנהוג במיכרזים כאלה. במקום זאת שלח הממונה קצין מחוז בשם אברהם בן-שמעון, כדי שיהיה חותם שלישי על כל סכום כסף שייצא מן הגיבורות.

מעצרים של ניבחרים

ינתיים המשיך צוות החקירה המישטרי לחקור בתלונות שהגישו על-ידי יצחק זריהן נגד אליהו כלפון וטוביה אלבוגן, ועל-ידי אליהו כלפון נגד יצחק זריהן. כאשר נראה לכלפון כי הגיעו מים עד צוואר, לקח את דויד אוחנה אל היועץ המשפטי של חצור, יורם ארידור, המכהן כיום כסגן-שר בממשלת הליכוד. בשיחה שקיימו עם ארידור טענו השניים שכל החקירה נגדם היא בבחינת קנוניה פוליטית, וכי הוא, ארידור, חייב לעזור להם, הן כיועץ מישפטי של חצור והן כחבר לאותה מפלגה, הליכוד.

טוביה אלבוגן, אותו הנאה, יושב בחצור רק חמש שנים. הוא נימנה על אנשיו של אליהו כלפון.

שלא כחוק בגלל טובות-הנאה שקיבל תמורת גירסה זו, הודות לסייע מוקדם שקיבל מאליהו כלפון, אך בסופו של דבר התרגלתה הקנוניה והעבודה לא התבצעה. חקירת המישטרה ועדותו של שביט עצמו, העלו כי אליהו כלפון, יו"ר המועצה, פנה ביוזמתו לוויקטור שביט והציע לו להשתתף במיכרז. הוא הדריך אותו בפריטים טכניים ואף הציע לו לפעול במשותף. לפי גירסת שביט, הבטיח לו כלפון זכייה במיכרז למרות שידע כי אין לו נגריה. לכן ביקש כלפון מבעל נגריה אחרת, נוריאל פנחסי, לשכור את הנגריה שלו כדי לבצע בה את עבודות המיכרז ששביט עתיד לזכות בו. יתר ההצעות לאותו מיכרז היו פתוחות והוצגו לפני אליהו כלפון קודם ששולשלו לתיבת המיכרזים. מצב כזה, לדבריו של יצחק זריהן, איפשר לו להכיר את הצעות האחרים ולנווט על-ידי כך את המועמד שלו לזכייה.

כנס יין יצא סוד

די להגיע לכך המימצאים האלה ביקש זריהן משהבית להתקין כמה ארונות-הקיר בביתו. משהגיע שביט והתיחל בעבודה בביתו של זריהן, שוחחו השניים ותוך כדי כך הצליח זריהן להור ציא מפיו את המידע האמור. באותו מעמד אף הקליט אותו ועשה כך גם לאחר מכן, בשני מקרים נוספים.

לדיברי כלפון הזמין זריהן את ויקטור שביט לביתו, ושם הישקה אותו במשקאות חריפים. רק לאחר שהשתכר אמר שביט את מה שאמר. קיים גם תצלום של שביט המאשר את טענותיו של כלפון, בניגוד לסירטי ההקלטה שבידי זריהן.

גיבור המועצה, טוביה אלבוגן, טוען: "בזמן ההקלטה היה ויקטור שביט במצב כספי דחוק ביותר, כשקיבל את עבודות הנגרות מיצחק זריהן, היה מוכן להגיד